

8.s i treen – Reiret 90 år

Markus 12, 28-34

03.08.25, Kristi krybbe

Kjære alle sammen: så fint å være her ! Et sted som har ei særlig betydning for dere, og som har vært et samlingssted i så mange år. 90 år for en liten «landsby», et reir, inn mot Børgefjell

Vi møter en fortelling om en som var et samlingspunkt: De kom til Jesus med mange spørsmål. Fra ulike grupperinger, med ulike tanker om hva som var rett og godt. Noen ville sette Jesus fast, eller sjekke ut hva han mente: Er det rett å betale skatt til keiseren? Hva skjer i himmelen – skal det bli akkurat som her vi lever nå ? Hva er det beste, det viktigste i livet ?

Slik også denne mannen, denne skriftlærte , *som hørte hvor godt Jesus svarte*: Han trer ut av massen: Han var nådd en viss alder – jeg går ut fra at det *tar litt tid* å tilegne seg så mye kunnskap at man blir omtalt som en skriftlærd:

Ofte er samtalene med de skriftlærde fortalt i en tone av mistenksomhet – de har vært ute etter å sette Jesus fast – eller de er mistenksomme til han. Jeg synes vi hører noe annet her. Prøv å tenk deg et lite øyeblikk at du er

der i Jerusalem, der de var. Kanskje var de på tempelplassen, Jesus hadde satt seg ned – slik lærerne gjorde når de underviste. Mange tilhørere – noen kritiske . De som er i utkanten av ringen blir hysja på for at de som står litt langt borte skal kunne høre hva som sies.

Der er de – en liten samtale som lyser av vennlighet og åpen interesse ; Hva er det første av alle bud ?

Ja- det visste ethvert barn: Trosbekjennelsen som enhver god jøde skal framsi morgen og kveld . Å elske Gud og medmennesket var etter vanlig jødisk oppfatning oppsummeringa av heile den kompliserte og omfattende Moseloven. Så enkelt. Å elske sin neste som seg selv

To jødiske skriftlærde, Jesus og denne ukjente, finner hverandre i en samstemthet som mange ganger synes å ha blitt glemt gjennom kirkens historie, hvor jødedom og kristendom er blitt gjort til motpoler og fiender. Her, i dette møtet, er det ingen veier som skilles, men en grunnleggende enhet som kommer til uttrykk i en felles forståelse av hvem Gud er og hva Gud krever. At denne skriftlærde var ifølge Jesus «ikke langt borte fra Guds rike,» sier noe om hvor tett forbundet de to var. At Jesus og denne skriftlærde finner sånn glede i å tenke

og lære likt, viser oss også at det ville ikke vært noen kristentro, kirke, eller Bibel uten jødedommen.

I Jesus holdes gudskjærlighet, nestekjærlighet, og egenkjærlighet sammen. I ham finner denne radikale kjærligheten sitt uttrykk gjennom hele hans liv, men den får sitt mest radikale uttrykk gjennom hans fornedrelse, død, og oppstandelse.

Å elske sin neste som deg selv... Hvem og hva er vår neste ? Kan vi også es skaperverket som en del av det si omfatter som vår neste ??

De svakeste og mest vergeløse er de det først går ut over. Vi ser det rundt oss i dag: om du greier å se på. Vi ser med fortvilelse ; når vi se på verden omkring oss, som gjør oss mismodige, og rådville. I ei verd som vegvill er, er det lett å miste motet.

Kyrie eleison, miskunne deg Gud, over alle som lengter etter frihetens regn ! Hjelp oss til å gjøre det *vi* kan for å være barmhjertighetens lange armer og hender!
Er det noe håp ?

Det er *alltid* håp når noen bryr seg. Ikkje fordi vi tjener på det eller at noe ser oss, - men vi har sett andres nød, som vi må svare på. Vi kjenner det – inni oss, i det som

er en del av det som gjør oss til *mennesker* : vi er i stand til å vise barmhjertighet, til å gjøre godt, til å arbeide for fred og rettferdighet. Vi har mange flere muligheter enn før til å bidra, også til de som er langt borte.

Det er ikke naivt å arbeide for en bedre verden, det er ikke tafatt å være en del av det som for noen år siden ble beskrevet som godhetstyranniet : det er framsynt og modig å fortsette å la håpet være en levende drøm for hele vår verden. Fordi Gud vil det, -fordi vi alle- alle er skapt i Guds bilde, med samme verdi og verdighet . Hver av oss har en skatt i hendene og hodet, vi kan *være* bærere av godhet og rettferdighet, vi kan være øyer av lys i en mørk verden, vi kan bruke den *gode* makta. Han som ble som en tjener mellom oss, Jesus, viste oss at det går an. Viser oss nå at det går an, når nåden og barmhjertigheten fremdeles kan komme først inn døra. Ingen forskjell. Ingen.

La oss vende tilbake til der vi står – i utkanten av kretsen på tempelplassen. De har snakket ferdig og konkludert. Og Jesus møter blikket til den skriftlærde og sier ; Du er ikke langt borte fra Guds rike .

Det er nesten litt morsomt – Jesus tenkte om seg selv at med ham kom Gudsriket til verden – han sa ofte : Guds rike er kommet nær! - nå skjer det ! Så nært var han – også bokstavelig talt. Vi vet ikke mer om hva som

skjedde med ham – vi vet ikke om livet hans tok en annen retning – om han f eks ble med i kretsen rundt Jesus, eller om han seinere ble en som trodde på Jesus. Men der og da fikk han en attest som ikke blei glemt. Du er ikke langt borte fra Guds rike.

Gudsriket kan vokse fram i oss: Gud kan få det gode til å vokse – i det som er vårt liv, slik det er, der vi er, med det som er vår historie. Jesus sine velsignende hender når helt fram til der vi er, slik vi har det.

Du er ikke langt borte fra Guds rike.: Ett lite steg til. Kanskje var det vanskeligere for han å ta det siste lille steget enn for mange av de andre: fattige, utstøtte, syke, som også søkte Jesus. kanskje tenker man at man ikke er verdig den kjærligheten som er størst av alt.

Jesus kom til oss. Gudsriket kom til oss gjennom Jesus. Den gangen. Gudsriket kommer til oss nå. I dag er Jesus oss nær i måltidets fellesskap – i nattverdens gave. Han sier: Jeg vet du er glad i meg, - og det er bra. Kom til meg som du er – inn i Guds rike, - som åpnes for oss, igjen og igjen.

Det er Guds kjærlighet som alt bygger på. Ikke en nåde som gjør deg liten, -men som åpner opp, som setter fri, - som slipper gleden og takken inn.

Som gjør deg til et oppreist menneske, som kan *våge* å tjene , våge å tro, våge å handle – med kjærlighet.

